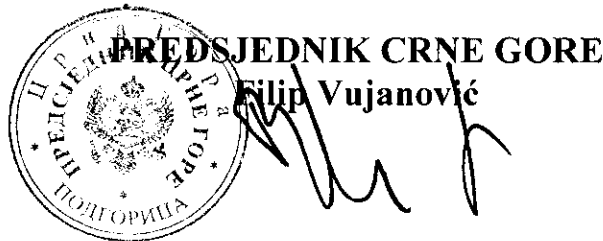

Na osnovu člana 95 tačka 3 Ustava Crne Gore donosim

U K A Z
O PROGLAŠENJU ZAKONA
O POTVRĐIVANJU MEĐUNARODNE KONVENCIJE O
SPREČAVANJU FALSIFIKOVANJU NOVCA

Proglašavam **Zakon o potvrđivanju Međunarodne konvencije o sprečavanju falsifikovanja novca**, koji je donijela Skupština Crne Gore 25. saziva, na prvoj sjednici drugog redovnog (jesenjeg) zasijedanja u 2015. godini, dana 13. oktobra 2015. godine.

Broj: 01-958/2
Podgorica, 20.10.2015.

Na osnovu člana 82 stav 1 tačka 17 i člana 91 stav 1 Ustava Crne Gore, Skupština Crne Gore 25. saziva, na prvoj šednici drugog redovnog (jesenjeg) zasijedanja u 2015. godini, dana 13. oktobra 2015. godine, donijela je

**ZAKON
O POTVRĐIVANJU MEĐUNARODNE KONVENCIJE O SPREČAVANJU
FALSIFIKOVANJA NOVCA**

Član 1

Potvrđuje se Međunarodna konvencija o sprečavanju falsifikovanja novca, sačinjena u Ženevi 20. aprila 1929. godine, u originalu na engleskom i francuskom jeziku.

Član 2

Tekst Međunarodne konvencije iz člana 1 ovog zakona, u originalu na engleskom i u prevodu na crnogorski jezik, glasi:

**INTERNATIONAL CONVENTION FOR THE SUPPRESSION OF
COUNTERFEITING CURRENCY**

(Geneva, 20 April 1929)

ENTRY INTO FORCE: 22 FEBRUARY 1931

Depositary: Secretary-General of the United Nations

His Majesty the King of Albania; the President of the German Reich; the President of the United States of America; the Federal President of the Austrian Republic; His Majesty the King of the Belgians; His Majesty the King of Great Britain, Ireland and the British Dominions beyond the Seas, Emperor of India; His Majesty the King of the Bulgarians; the President of the National Government of the Republic of China; the President of the Colombian Republic; the President of the Republic of Cuba; His Majesty the King of Denmark; the President of the Polish Republic, for the Free City of Danzig; His Majesty the King of Spain; the President of the French Republic; the President of the Hellenic Republic; His Serene Highness the Regent of the Kingdom of Hungary; His Majesty the King of Italy; His Majesty the Emperor of Japan; Her Royal Highness the Grand Duchess of Luxemburg; His Serene Highness the Prince of Monaco; His Majesty the King of Norway; the President of the Republic of Panama; Her Majesty the Queen of the Netherlands; the President of the Polish Republic; the President of the Portuguese Republic; His Majesty the King of Roumania; His Majesty the King of the Serbs, Croats and Slovenes; the Central Executive Committee of the Union of the Soviet Socialist Republics; the Swiss Federal Council; the President of the Czechoslovak Republic,

Being desirous of making more and more effective the prevention and punishment of counterfeiting currency, have appointed as their Plenipotentiaries:

His Majesty the King of Albania:

Dr Stavro STAVRI, Chargé d'Affaires in Paris;

The President of the German Reich:

Dr Erich KRASKE, "Vortragender Legationsrat" at the Ministry for Foreign Affairs;

Dr Wolfgang METTGENBERG, "Ministerialrat" at the Ministry of Justice of the Reich;

Dr VOCKE, "Geheimer Finanzrat", Member of the Reichsbank Direktorium;

The President of the United States of America:

Mr Hugh R. WILSON, Envoy Extraordinary and Minister Plenipotentiary to the Swiss Federal Council;

The Federal President of the Austrian Republic:

Dr Bruno SCHULTZ, Police Director, Chief of Section of Criminal Police at the Prefecture of Police of Vienna;

His Majesty the King of the Belgians:

M. SERVAIS, Minister of State, Honorary Public Prosecutor at the Brussels Court of Appeal;

His Majesty the King of Great Britain, Ireland and the British Dominions beyond the Seas, Emperor of India:

For Great Britain and Northern Ireland and all parts of the British Empire which are not separate Members of the League of Nations:

Sir John FISCHER WILLIAMS, British Legal Representative at the Reparations Commission;

Leslie S. BRASS, Esq., Assistant Principal at the Home Office;

For India:

Vernon DAWSON, Esq., C.I.E. Principal at the India Office;

His Majesty the King of the Bulgarians:

M. D. MIKOFF, Chargé d'Affaires in Berne;

The President of the National Government of the Republic of China:

M. Lone LIANG, Counsellor of the Legation of China to the President of the German Reich;

The President of the Colombian Republic:

Dr Antonio José RESTREPO, Envoy Extraordinary and Minister Plenipotentiary, Permanent Delegate accredited to the League of Nations;

The President of the Republic of Cuba:

M. G. DE BLANCK Y MENOCA, Envoy Extraordinary and Minister Plenipotentiary, Permanent Delegate accredited to the League of Nations;

M. Manuel R. ALVAREZ, Commercial Attaché to the Permanent Delegation accredited to the League of Nations;

His Majesty the King of Denmark:

M. William BORBERG, Permanent Delegate accredited to the League of Nations;

The President of the Polish Republic, for the Free City of Danzig:

M. François SOKAL, Minister Plenipotentiary, Delegate of the Polish Republic accredited to the League of Nations;

M. John MUHL, First Prosecutor and Head of the Criminal Police of the Free City;

His Majesty the King of Spain:

M. Mauricio LOPEZ ROBERTS, Marquis DE LA TORREHERMOSA, Envoy Extraordinary and Minister Plenipotentiary to the Swiss Federal Council;

The President of the French Republic:

Count DE CHALENDAR, Financial Attaché to the Embassy accredited to His Britannic Majesty;

The President of the Hellenic Republic:

M. Mégalos CALOYANNI, "Counseiller honoraire" to the High Court of Appeal at Cairo;

His Serene Highness the Regent of the Kingdom of Hungary:

M. P. DE HEVESY DE HEVES, Resident Minister, Permanent Delegate accredited to the League of Nations;

His Majesty the King of Italy:

Commendatore Dr Ugo ALOISI, Counsellor at the "Cour de Cassation", Attaché to the Ministry of Justice;

His Majesty the Emperor of Japan:

M. Raizaburo HAYASHI, Public Prosecutor of the Supreme Court;

M. Shigeru NAGAI, Director of the Imperial Mint;

Her Royal Highness the Grand Duchess of Luxemburg:

M. Charles G. VERMAIRE, Consul at Geneva;

His Serene Highness the Prince of Monaco:

M. Rodolphe ELLES, Vice-Consul at Geneva;

His Majesty the King of Norway:

M. Chr. L. LANGE, Secretary-General of the Interparliamentary Union;

The President of the Republic of Panama:

Dr AROSEMENA, Secretary of State for Foreign Affairs;

Her Majesty the Queen of the Netherlands:

Baron A. A. VAN DER FELTZ, Former Head of the Dutch Central Office for the Suppression of Falsifications, Former General Prosecutor to the Court of Appeal of Amsterdam;

M. P. J. GERKE, Treasurer-General to the Department of Finance of the Dutch Indies;

M. K. H. BROEKHOFF, State Commissioner of Police, Chief Inspector of Police;

The President of the Polish Republic:

M. François SOKAL, Minister Plenipotentiary, Delegate accredited to the League of Nations;

Dr Vlodzimierz SOKALSKI, Judge at the Supreme Court;

The President of the Portuguese Republic:

Dr José CAEIRO DA MATTA, Director of the Bank of Portugal, Professor of Law at the University of Lisbon;

His Majesty the King of Roumania:

M. Constantin ANTONIADE, Envoy Extraordinary and Minister Plenipotentiary accredited to the League of Nations;

M. Vespasien V. PELLA, Professor of Criminal Law at the University of Jassy;

M. Pascal TONCESCO, Counsellor at the Court of Appeal;

His Majesty the King of the Serbs, Croats and Slovenes:

Dr Thomas GIVANOVITCH, Professor of Criminal Law at the University of Belgrade;

The Central Executive Committee of the Union of Soviet Socialist Republics:

M. Georges LACHKEVITCH, Legal Adviser to the Embassy of the Union, accredited to the President of the French Republic;

M. Nicolas LIUBIMOV, Attaché to the Embassy of the Union, accredited to the President of the French Republic;

The Swiss Federal Council:

M. E. DELAQUIS, Head of the Police Division of the Federal Department of Justice and Police, Professor of Law at the University of Berne;

The President of the Czechoslovak Republic:
M. Jaroslav KALLAB, Professor of Penal and International Law at the University of Brno;
who, having communicated their full powers, found in good and due form, have agreed on the following provisions:

PART I

Article 1

The High Contracting Parties recognise the rules laid down in Part I of this Convention as the most effective means in present circumstances of ensuring the prevention and punishment of the offence of counterfeiting currency.

Article 2

In the present Convention, the word "currency" is understood to mean paper money (including banknotes) and metallic money, the circulation of which is legally authorised.

Article 3

The following should be punishable as ordinary crimes:

- (1) Any fraudulent making or altering of currency, whatever means are employed;
- (2) The fraudulent uttering of counterfeit currency;
- (3) The introduction into a country of or the receiving or obtaining counterfeit currency with a view to uttering the same and with knowledge that it is counterfeit;
- (4) Attempts to commit, and any intentional participation in, the foregoing acts;
- (5) The fraudulent making, receiving or obtaining of instruments or other articles peculiarly adapted for the counterfeiting or altering of currency.

Article 4

Each of the acts mentioned in Article 3, if they are committed in different countries, should be considered as a distinct offence.

Article 5

No distinction should be made in the scale of punishments for offences referred to in Article 3 between acts relating to domestic currency on the one hand and to foreign currency on the other; this provision may not be made subject to any condition of reciprocal treatment by law or by treaty.

Article 6

In countries where the principle of the international recognition of previous convictions is recognised, foreign convictions for the offences referred to in Article 3 should, within the conditions prescribed by domestic law, be recognised for the purpose of establishing habitual criminality.

Article 7

In so far as "civil parties" are admitted under the domestic law, foreign "civil parties", including, if necessary, the High Contracting Party whose money has been counterfeited, should be entitled to all rights allowed to inhabitants by the laws of the country in which the case is tried.

Article 8

In countries where the principle of the extradition of nationals is not recognised, nationals who have returned to the territory of their own country after the commission abroad of an offence referred to in Article 3 should be punishable in the same manner as if the offence had been committed in their own territory, even in a case where the offender has acquired his nationality after the commission of the offence.

This provision does not apply if, in a similar case, the extradition of a foreigner could not be granted.

Article 9

Foreigners who have committed abroad any offence referred to in Article 3, and who are in the territory of a country whose internal legislation recognises as a general rule the principle of the prosecution of offences committed abroad, should be punishable in the same way as if the offence had been committed in the territory of that country.

The obligation to take proceedings is subject to the condition that extradition has been requested and that the country to which application is made cannot hand over the person accused for some reason which has no connection with the offence.

Article 10

The offences referred to in Article 3 shall be deemed to be included as extradition crimes in any extradition treaty which has been or may hereafter be concluded between any of the High Contracting Parties.

The High Contracting Parties who do not make extradition conditional on the existence of a treaty or reciprocity, henceforward recognise the offences referred to in Article 3 as cases of extradition as between themselves.

Extradition shall be granted in conformity with the law of the country to which application is made.

Article 11

Counterfeit currency, as well as instruments or other articles referred to in Article 3(5), should be seized and confiscated. Such currency, instruments or other articles should, after confiscation, be handed over on request either to the Government or bank of issue whose currency is in question, with the exception of exhibits whose preservation as a matter of record is required by the law of the country where the prosecution took place, and any specimens whose transmission to the Central Office mentioned in Article 12 may be deemed advisable. In any event, all such articles should be rendered incapable of use.

Article 12

In every country, within the framework of its domestic law, investigations on the subject of counterfeiting should be organised by a central office.

This central office should be in close contact:

- (a) With the institutions issuing currency;
- (b) With the police authorities within the country;
- (c) With the central offices of other countries.

It should centralise, in each country, all information of a nature to facilitate the investigation, prevention and punishment of counterfeiting currency.

Article 13

The central offices of the different countries should correspond directly with each other.

Article 14

Each central office should, so far as it considers expedient, forward to the central offices of the other countries a set of cancelled specimens of the actual currency of its own country.

It should, subject to the same limitation, regularly notify to the central offices in foreign countries, giving all necessary particulars:

- (a) New currency issues made in its country;
- (b) The withdrawal of currency from circulation, whether as out of date or otherwise;

Except in cases of purely local interest, each central office should, so far as it thinks expedient, notify to the central offices in foreign countries:

(1) Any discovery of counterfeit currency. Notification of the forgery of bank or currency notes shall be accompanied by a technical description of the forgeries, to be provided solely by the institution whose notes have been forged. A photographic reproduction or, if possible, a specimen forged note should be transmitted. In urgent cases, a notification and a brief description made by the police authorities may be discreetly communicated to the central offices interested without prejudice to the notification and technical description mentioned above;

(2) Investigation and prosecutions in cases of counterfeiting, and arrests, convictions and expulsions of counterfeiters, and also, where possible, their movements, together with any details which may be of use, and in particular their descriptions, finger-prints and photographs;

(3) Details of discoveries of forgeries, stating whether it has been possible to seize all the counterfeit currency put into circulation.

Article 15

In order to ensure, improve and develop direct international cooperation in the prevention and punishment of counterfeiting currency, the representatives of the central offices of the High Contracting Parties should from time to time hold conferences with the participation of representatives of the banks of issue and of the central authorities concerned. The organisation and supervision of a central international information office may form the subject of one of these conferences.

Article 16

The transmission of letters of request [1] relating to offences referred to in Article 3 should be effected:

(a) Preferably by direct communication between the judicial authorities, through the central offices where possible;

(b) By direct correspondence between the Ministers of Justice of the two countries, or by direct communication from the authority of the country making the request to the Minister of Justice of the country to which the request is made;

(c) Through the diplomatic or consular representative of the country making the request in the country to which the request is made; this representative shall send the letters of request direct to the competent judicial authority or to the authority appointed by the Government of the country to which the request is made, and shall receive direct from such authority the papers showing the execution of the letters of request.

In cases (a) and (c), a copy of the letters of request shall always be sent simultaneously to the superior authority of the country to which application is made.

Unless otherwise agreed, the letters of request shall be drawn up in the language of the authority making the request, provided always that the country to which the request is made may require a translation in its own language, certified correct by the authority making the request.

Each High Contracting Party shall notify to each of the other High Contracting Parties the method or methods of transmission mentioned above which it will recognise for the letters of request of the latter High Contracting Party.

Until such notification is made by a High Contracting Party, its existing procedure in regard to letters of request shall remain in force.

Execution of letters of request shall not be subject to payment of taxes or expenses of any nature whatever other than expenses of experts.

Nothing in the present article shall be construed as an undertaking on the part of the High Contracting Parties to adopt in criminal matters any form or methods of proof contrary to their laws.

Article 17

The participation of a High Contracting Party in the present Convention shall not be interpreted as affecting that Party's attitude on the general question of criminal jurisdiction as a question of international law.

Article 18

The present Convention does not affect the principle that the offences referred to in Article 3 should in each country, without ever being allowed impunity, be defined, prosecuted and punished in conformity with the general rules of its domestic law.

PART II

Article 19

The High Contracting Parties agree that any disputes which might arise between them relating to the interpretation or application of this Convention shall, if they cannot be settled by direct negotiation, be referred for decision to the Permanent Court of International Justice. In case any or all of the High Contracting Parties parties to such a dispute should not be Parties to the Protocol bearing the date of December 16th, 1920, [2] relating to the Permanent Court of International Justice, the dispute shall be referred, at the choice of the parties and in accordance with the constitutional procedure of each party, either to the Permanent Court of International Justice or to a court of arbitration constituted in accordance with the Convention of October 18th, 1907, for the Pacific Settlement of International Disputes, or to some other court of arbitration.

Article 20

The present Convention, of which the French and English texts are both authentic, shall bear to-day's date. Until the 31st day of December 1929, it shall be open for signature on behalf of any Member of the League of Nations and on behalf of any non-member State which was represented at the Conference which elaborated the present Convention or to which a copy is communicated by the Council of the League of Nations.

It shall be ratified, and the instruments of ratification shall be transmitted to the Secretary-General of the League of Nations, who will notify their receipt to all the Members of the League and to the non-member States aforesaid.

Article 21

After the 1st day of January 1930, the present Convention shall be open to accession on behalf of any Member of the League of Nations and any of the non-member States referred to in Article 20 on whose behalf it has not been signed.

The instruments of accession shall be transmitted to the Secretary-General of the League of Nations, who will notify their receipt to all the Members of the League and to the non-member States referred to in Article 20.

Article 22

The countries which are ready to ratify the Convention under the second paragraph of Article 20 or to accede to the Convention under Article 21 but desire to be allowed to make any reservations with regard to the application of the Convention may inform the Secretary-General of the League of Nations to this effect, who shall forthwith communicate such reservations to the High Contracting Parties on whose behalf ratifications or accessions have been deposited and enquire whether they have any objection thereto. If within six months of the date of the communication of the Secretary-General no objections have been received, the participation in the Convention of the country making the reservation shall be deemed to have been accepted by the other High Contracting Parties subject to the said reservation.

Article 23

Ratification of or accession to the present Convention by any High Contracting Party implies that its legislation and its administrative organisation are in conformity with the rules contained in the Convention.

Article 24

In the absence of a contrary declaration by one of the High Contracting Parties at the time of signature, ratification or accession, the provisions of the present Convention shall not apply to colonies, overseas territories, protectorates or territories under suzerainty or mandate.

Nevertheless, the High Contracting Parties reserve the right to accede to the Convention, in accordance with the provisions of Articles 21 and 23, for their colonies, overseas territories,

protectorates or territories under suzerainty or mandate. They also reserve the right to denounce it separately in accordance with the provisions of Article 27.

Article 25

The present Convention shall not come into force until five ratifications or accessions on behalf of Members of the League of Nations or non-member States have been deposited. The date of its coming into force shall be the ninetieth day after the receipt by the Secretary-General of the League of Nations of the fifth ratification or accession. [3]

Article 26

After the coming into force of the Convention in accordance with Article 25, each subsequent ratification or accession shall take effect on the ninetieth day from the date of its receipt by the Secretary-General of the League of Nations.

Article 27

The present Convention may be denounced on behalf of any Member of the League of Nations or non-member State by a notification in writing addressed to the Secretary-General of the League of Nations, who will inform all the Members of the League and the non-member States referred to in Article 20. Such denunciation shall take effect one year after the date of its receipt by the Secretary-General of the League of Nations, and shall operate only in respect of the High Contracting Party on whose behalf it was notified.

Article 28

The present Convention shall be registered by the Secretariat of the League of Nations on the date of its coming into force.

IN FAITH WHEREOF the above-mentioned Plenipotentiaries have signed the present Convention.

DONE at Geneva, the twentieth day of April, one thousand nine hundred and twenty-nine, in a single copy, which will remain deposited in the archives of the Secretariat of the League of Nations, and of which certified copies will be transmitted to all the Members of the League and to the non-member States referred to in Article 20.

MEĐUNARODNA KONVENCIJA O SPREČAVANJU FALSIFIKOVANJA NOVCA

(Ženeva, 20. april 1929. godine)

STUPANJE NA SNAGU: 22. FEBRUAR 1931.

Depozitar: Generalni sekretar Ujedinjenih nacija

Njegovo Veličanstvo Kralj Albanije; Predsjednik Njemačkog Rajha; Predsjednik Sjedinjenih Američkih Država; Savezni predsjednik Republike Austrije; Njegovo Veličanstvo Kralj Belgijanaca; Njegovo Veličanstvo Kralj Velike Britanije, Irske i britanskih prekomorskih dominiona; Car Indije; Njegovo Veličanstvo Kralj Bugara; Predsjednik Narodne Vlade Republike Kine; Predsjednik Republike Kolumbije; Predsjednik Republike Kube; Njegovo Veličanstvo Kralj Danske; Predsjednik Republike Poljske, u ime slobodnog grada Gdanjska; Njegovo Veličanstvo Kralj Španije; Predsjednik Republike Francuske; Predsjednik Republike Grčke; Njegovo Veličanstvo Regent Kraljevine Mađarske; Njegovo Veličanstvo Kralj Italije; Njegovo Veličanstvo Car Japana; Njeno Kraljevsko Veličanstvo Velika Vojvotkinja Luksemburga; Njegovo Veličanstvo Princ od Monaka; Njegovo Veličanstvo Kralj Norveške; Predsjednik Republike Panama; Njeno Veličanstvo Kraljica Holandije; Predsjednik Republike Poljske; Predsjednik Republike Portugal; Njegovo Veličanstvo Kralj Rumunije; Njegovo Veličanstvo Kralj Srba, Hrvata i Slovenaca; Centralni izvršni komitet Saveza Sovjetskih Socijalističkih Republika; Švajcarski federalni savjet; Predsjednik Republike Čehoslovačke,

U želji da izvrše što veće i djelotvornije sprečavanje i kažnjavanje falsifikovanja novca, imenovali su kao svoje opunomoćenike sljedeća lica:

Njegovo Veličanstvo Kralj Albanije:

dr Stavro STAVRI, otpravnik poslova u Parizu;

Predsjednik Njemačkog Rajha:

dr Erih KRASKE, „Vortragender Legationsrat“ u Ministarstvu vanjskih poslova;

dr Wolfgang METGENBERG, „Ministerialrat“ u Ministarstvu pravde Rajha;

dr FOKE, „Geheimer Finanzrat“, član uprave Centralne banke Rajha;

Predsjednik Sjedinjenih Američkih Država:

g. Hju R. VILSON, vanredni izaslanik i ministar opunomoćenik u Švajcarskom federalnom savjetu;

Savezni predsjednik Republike Austrije:

dr Bruno Šulc, direktor policije, šef odsjeka kriminalističke policije u prefekturi policije grada Beča;

Njegovo Veličanstvo Kralj Belgijanaca:

g. SERVAIS, državni sekretar, počasni javni tužilac pred briselskim Apelacionim sudom;

Njegovo Veličanstvo Kralj Velike Britanije, Irske i britanskih dominiona preko mora, Car Indije:

Za Veliku Britaniju i Sjevernu Irsku i sve djelove Britanskog Carstva koji nijesu zasebni članovi Lige naroda:

ser Džon FIŠER VILIJAMS, britanski pravni zastupnik u Komisiji za ratnu odštetu;

Lesli S. BRAS, paž, pomoćnik direktora u Ministarstvu unutrašnjih poslova;

Za Indiju:

Vernon DOSON, pa \check{z} , C.I.E. direktor Kancelarije za Indiju;

Njegovo Veli \check{c} anstvo Kralj Bugara:

g. D. MIKOF, otpravnik poslova u Bernu;

Predsjednik Narodne Vlade Republike Kine:

g. Lone LIANG, Savjetnik Predsjednika Njema \check{c} kog Rajha ispred poslanstva Kine;

Predsjednik Republike Kolumbije:

dr Antonio Hoze RESTREPO, vanredni izaslanik i ministar opunomo \check{c} enic, stalni delegat akreditovan u Ligi naroda;

Predsjednik Republike Kube:

g. G. DE BLANK I MENOKAL, vanredni izaslanik i ministar opunomo \check{c} enic, stalni delegat akreditovan u Ligi naroda;

g. Manuel R. ALVAREZ, ekonomski ata \check{s} e u stalnoj delegaciji akreditovanoj u Ligi naroda;

Njegovo Veli \check{c} anstvo Kralj Danske:

g. Vilijam BORBERG, stalni delegat akreditovan u Ligi naroda;

Predsjednik Republike Poljske, u ime slobodnog grada Gdanjska:

g. Fransoa SOKAL, ministar opunomo \check{c} enic, delegat Republike Poljske akreditovan u Ligi naroda;

g. D \check{z} on MUL, glavni tu \check{z} ilac i \check{s} ef kriminalisti \check{c} ke policije Slobodnog grada;

Njegovo Veli \check{c} anstvo Kralj \check{S} panije:

g. Mauricio LOPEZ ROBERTS, Marquis DE LA TORREHERMOSA, vanredni izaslanik i ministar opunomo \check{c} enic u \check{S} vajcarskom federalnom savjetu;

Predsjednik Republike Francuske:

grof DE \check{S} ALENDER, finansijski ata \check{s} e u ambasadi akreditovanoj kod Njenog Britanskog Veli \check{c} anstva;

Predsjednik Republike Gr \check{c} eke:

g. Megalos KALOJANI, „Counseiller honoraire“ pri Visokom \check{z} albenom sudu u Kairu;

Njegovo Veli \check{c} anstvo Regent Kraljevine Ma \check{d} arske:

g. P. DE HEVESI DE HEVES, rezidentni ministar, stalni delegat akreditovan u Ligi naroda;

Njegovo Veli \check{c} anstvo Kralj Italije:

komendator dr Ugo ALOISI, savjetnik u Kasacionom sudu, ata \check{s} e pri Ministarstvu pravde;

Njegovo Veli \check{c} anstvo Car Japana:

g. Raizaburo HAJA \check{S} I, javni tu \check{z} ilac pri Vrhovnom sudu;

g. \check{S} igeru NAGAI, direktor carske kovnice;

Njeno Kraljevsko Veli \check{c} anstvo Velika Vojvotkinja Luksemburga:

g. \check{C} arls G. VERMAIR, konzul u \check{Z} enevi;

Njegovo Veli \check{c} anstvo Princ od Monaka:

g. Rudolf ELES, vice-konzul u \check{Z} enevi;

Njegovo Veli \check{c} anstvo Kralj Norve \check{s} ke:

g. Kr. L. LANGE, generalni sekretar Interparlamentarne unije;

Predsjednik Republike Panama:

dr AROSEMENA, dr \check{z} avni sekretar za vanjske poslove;

Njeno Veli \check{c} anstvo Kraljica Holandije:

Baron A. A. VAN DER FELC, biv \check{s} i \check{s} ef Holandske centralne kancelarije za spre \check{c} avanje falsifikovanja, biv \check{s} i generalni tu \check{z} ilac pred Apelacionim sudom u Amsterdamu;

g. P. J. GERKE, glavni rizni \check{c} ar u Ministarstvu finansija Holandske isto \check{c} ne Indije;

g. K. H. BREKHOF, dr \check{z} avni komesar za policiju, glavni policijski inspektor;

Predsjednik Republike Poljske:

g. Fransa SOKAL, ministar opunomoćenik, delegat akreditovan u Ligi naroda;
dr Vlodzimirz SOKALSKI, sudija Vrhovnog suda;

Predsjednik Republike Portugal:

dr Žoze KAEIRO DA MATA, direktor Banke Portugala, profesor prava na Univerzitetu u Lisabonu;

Njegovo Veličanstvo Kralj Rumunije:

g. Konstantin ANTONIADE, vanredni izaslanik i ministar opunomoćenik akreditovan u Ligi naroda;

g. Vespasien V. PELA, profesor krivičnog prava na Univerzitetu u Jašiju;

g. Paskal TONCESKO, savjetnik pri Apelacionom sudu;

Njegovo Veličanstvo Kralj Srba, Hrvata i Slovenaca:

dr Toma Živanović, profesor krivičnog prava na Univerzitetu u Beogradu;

Centralni izvršni komitet Saveza Sovjetskih Socijalističkih Republika:

g. Georgij LAČKEVIČ, pravni savjetnik u ambasadi Saveza, akreditovan pri Predsjedniku Republike Francuske;

g. Nikola LJUBIMOV, ataše u ambasadi Saveza, akreditovan pri Predsjedniku Republike Francuske;

Švajcarski federalni savjet:

g. E. DELAKVI, šef policijskog odjeljenja Federalnog ministarstva pravde i policije, profesor prava na Univerzitetu u Bernu;

Predsjednik Republike Čehoslovačke:

g. Jaroslav KALAB, profesor krivičnog i međunarodnog prava na Univerzitetu u Brnu;

koji su se, podnijevši svoja puna ovlašćenja, u ispravnoj i propisanoj formi, saglasili o sljedećim odredbama:

DIO PRVI

Član 1

Visoke strane ugovornice priznaju pravila propisana u Dijelu I ove Konvencije kao najdjelotvornije sredstvo kojim se, u sadašnjim okolnostima, obezbjeđuje sprečavanje i kažnjavanje krivičnog djela falsifikovanja novca.

Član 2

Za svrhe ove Konvencije, podrazumijeva se da riječ „novac“ označava papirni novac (uključujući novčanice) i metalni novac, čiji je opticaj zakonski dozvoljen.

Član 3

Sljedeće radnje kažnjavaju se kao obična krivična djela:

(1) svaka prevarna izrada ili mijenjanje novca, bez obzira na sredstva koja se koriste;

(2) prevarno stavljanje u opticaj falsifikovanog novca;

(3) unošenje u zemlju ili primanje odnosno pribavljanje falsifikovanog novca sa ciljem njegovog stavljanja u opticaj i uz saznanje da se radi o falsifikovanom novcu;

(4) pokušaj da se počini neko od prethodno navedenih djela odnosno namjerno učešće u nekom od prethodno navedenih djela;

(5) prevarna izrada, primanje ili pribavljanje instrumenata ili drugih predmeta posebno prilagođenih za falsifikovanje ili mijenjanje novca.

Član 4

Ukoliko su počinjena u različitim zemljama, sva pojedinačna djela navedena u članu 3 smatraće se zasebnim krivičnim djelima.

Član 5

Ne treba praviti razliku u rasponu kazni za krivična djela iz člana 3 između djela koja se odnose na domaću valutu sa jedne strane i onih koja se odnose na stranu valutu sa druge strane; ova odredba ne smije podlijegati bilo kakvom uslovu recipročnog tretmana propisanog zakonom ili međunarodnim ugovorom.

Član 6

U zemljama u kojima se priznaje načelo međunarodnog priznavanja prethodnih osuđujućih presuda, strane osuđujuće presude za krivična djela iz člana 3 priznaju se, u skladu sa uslovima propisanim domaćim zakonima, za potrebe utvrđivanja krivičnog djela učinjenog u povratu.

Član 7

Ukoliko su domaćim zakonima priznate „građanske stranke“, inostrane „građanske stranke“, uključujući ako je potrebno i Visoku stranu ugovornicu čiji je novac falsifikovan, imaju sva prava koja stanovnicima te zemlje daju zakoni zemlje u kojoj se sprovodi suđenje.

Član 8

U zemljama u kojima se ne priznaje načelo izručenja državljana, državljani koji su se vratili na teritoriju svoje zemlje nakon što su u inostranstvu počinili neko od krivičnih djela iz člana 3 kažnjavaju se na isti način kao da su krivično djelo počinili na teritoriji svoje države, čak i u slučaju da je počinitelj krivičnog djela državljanstvo stekao nakon što je počinio krivično djelo.

Ova odredba ne primjenjuje se ako se, u sličnom slučaju, izručenje stranca nije moglo odobriti.

Član 9

Stranci koji su u inostranstvu počinili neko od krivičnih djela iz člana 3, i koji se nalaze na teritoriji zemlje čije unutrašnje zakonodavstvo kao opšte pravilo priznaje načelo gonjenja za

krivična djela počinjena u inostranstvu, kažnjavaju se na isti način kao da je krivično djelo počinjeno na teritoriji te zemlje.

Obaveza pokretanja postupka podliježe uslovu da je izručenje zatraženo i da zemlja kojoj je zahtjev za izručenje podnešen ne može predati optuženog iz nekog razloga koji nije povezan sa počinjenim krivičnim djelom.

Član 10

Smatra se da su krivična djela iz člana 3 uključena, kao krivična djela koja podliježu izručenju, u svaki međunarodni ugovor o izručenju koji je sklopljen, odnosno koji može biti sklopljen, između bilo kojih Visokih strana ugovornica.

Visoke strane ugovornice koje ne uslovljavaju izručenje postojanjem međunarodnog ugovora ili recipročnosti, od sada i nadalje priznaju krivična djela iz člana 3 kao slučajeve koji podliježu međusobnom izručenju.

Izručenje će se odobriti u skladu sa zakonima zemlje kojoj se podnosi zahtjev za izručenje.

Član 11

Falsifikovani novac, kao i instrumenti ili drugi predmeti iz člana 3 stav 5 biće zaplijenjeni i oduzeti. Nakon oduzimanja, taj novac, instrumenti ili ostali predmeti na zahtjev se predaju ili vladi ili emisijskoj banci o čijem se novcu radi, uz izuzetak dokaznih predmeta čije je zadržavanje za potrebe evidencije propisano zakonom zemlje u kojoj je pokrenuto gonjenje, te bilo kojih primjeraka za koje se smatra prikladnim da budu preneseni u centralnu kancelariju navedenu u članu 12. U svakom slučaju, svi takvi predmeti učiniće se neupotrebljivim.

Član 12

U svakoj zemlji, u okviru njenih domaćih zakona, istrage o predmetu falsifikovanja sprovodi centralna kancelarija.

Ta centralna kancelarija u bliskom je kontaktu sa:

- (a) institucijama koje izdaju novac;
- (b) policijskim vlastima u zemlji;
- (c) centralnim kancelarijama drugih zemalja.

Centralna kancelarija u svakoj zemlji centralizuje sve informacije koje po svojoj prirodi omogućavaju istragu, sprečavanje i kažnjavanje falsifikovanje novca.

Član 13

Centralne kancelarije različitih zemalja imaju direktnu međusobnu korespondenciju.

Član 14

Ukoliko to smatra korisnim, svaka centralna kancelarija dostavlja centralnim kancelarijama drugih zemalja komplet poništenih primjeraka efektivnog novca svoje zemlje.

Uz isto ograničenje, centralna kancelarija redovno obavještava centralne kancelarije stranih zemalja, uz navođenje svih potrebnih detalja, o:

- (a) novim izdanjima novca u svojoj zemlji;
- (b) povlačenju novca iz opticaja, zbog zastarjelosti ili iz drugih razloga.

Osim u slučajevima koji su isključivo od lokalnog značaja, svaka centralna kancelarija, ukoliko to smatra korisnim, obavještava centralne kancelarije stranih zemalja o:

- (1) svakom otkrivanju falsifikovanog novca. Uz obavještenje o falsifikovanim novčanicama dostavlja se i tehnički opis falsifikata, koji može dati samo institucija čije su novčanice falsifikovane. Potrebno je dostaviti i fotografsku reprodukciju ili, ako je moguće, primjerak falsifikovane novčanice. U hitnim slučajevima, obavještenje i kratak opis koji su sačinili policijski organi mogu se diskretno dostaviti zainteresovanim centralnim kancelarijama, što ne isključuje prethodno navedeno obavještenje i tehnički opis;
- (2) istragama i gonjenjima u slučajevima falsifikovanja, te hapšenjima, osuđujućim presudama i protjerivanju falsifikatora, uz, ako je moguće, bilješku o njihovim kretanjima, zajedno sa detaljima koji mogu biti korisni, a posebno njihovim opisom, otiscima prstiju i fotografijama;
- (3) detaljima vezanim za otkrivanje falsifikata, uz napomenu da li je bilo moguće zaplijeniti sav falsifikovani novac koji je bio stavljen u opticaj.

Član 15

S ciljem da se obezbijedi, unaprijedi i razvije direktna međunarodna saradnja u sprečavanju i kažnjavanju falsifikovanja novca, predstavnici centralnih kancelarija Visokih strana ugovornica povremeno održavaju konferencije na kojima učestvuju predstavnici emisijskih banaka i zainteresovanih centralnih organa. Tema jedne od tih konferencija može biti organizacija i nadzor centralne međunarodne informacione kancelarije.

Član 16

Prenos pisanih zahtjeva u vezi sa krivičnim djelima iz člana 3 vrši se:

- (a) po mogućnosti direktnom komunikacijom između pravosudnih organa, a ako je moguće posredstvom centralnih kancelarija;

(b) direktnom korespondencijom između ministara pravde dviju zemalja ili direktnom informacijom koju organi zemlje koja podnosi zahtjev dostavljaju ministru pravde zemlje kojoj se zahtjev podnosi;

(c) putem diplomatskog ili konzularnog predstavnika zemlje koja podnosi zahtjev u zemlji kojoj se zahtjev podnosi; taj predstavnik šalje pisane zahtjeve direktno nadležnim pravosudnim organima ili organima koje je imenovala vlada države kojoj se podnosi zahtjev, a prima dokumenta koja prikazuju izvršenje pisanih zahtjeva direktno od tih organa.

U slučajevima navedenim tač. a) i c), kopija pisanih zahtjeva uvijek se istovremeno šalje najvišem organu vlasti zemlje kojoj se zahtjev podnosi.

Ako nije dogovoreno drugačije, pisani zahtjevi sačinjavaju se na jeziku organa koji podnosi zahtjev, uvijek pod uslovom da zemlja kojoj se zahtjev podnosi može zahtijevati prevod zahtjeva na sopstveni jezik, čiju tačnost ovjerava organ koji podnosi zahtjev.

Svaka Visoka strana ugovornica obavještava svaku Visoku stranu ugovornicu o načinu, odnosno načinima prethodno pomenutog prenosa koje priznaje u vezi sa pisanim zahtjevima te Visoke strane ugovornice.

Dok Visoka strana ugovornica ne dostavi takvo obavještenje, na snazi će biti postojeći postupak u vezi sa pisanim zahtjevima koji se primjenjuje u toj Visokoj strani ugovornici.

Izvršenje pisanih zahtjeva ne podliježe plaćanju poreza ili troškova bilo koje vrste osim troškova eksperata.

Ništa u ovom članu neće se tumačiti kao obaveza Visokih strana ugovornica da u krivičnopравnim pitanjima usvoje bilo koji oblik ili metode dokaznog postupka koji su u suprotnosti sa njihovim zakonima.

Član 17

Učešće Visoke strane ugovornice u ovoj Konvenciji neće biti tumačeno na način kao da utiče na stav te Visoke strane ugovornice o opštem pitanju krivičnopravne nadležnosti kao pitanju međunarodnog prava.

Član 18

Ova Konvencija ne utiče na načelo da krivična djela iz člana 3 treba definisati, goniti i kažnjavati u svakoj zemlji, bez da ikada mogu postati nekažnjiva, u skladu sa opštim pravilima njenog domaćeg prava.

DIO DRUGI

Član 19

Visoke strane ugovornice saglasne su da bilo koji sporovi koji među njima mogu nastati u vezi sa tumačenjem ili primjenom ove Konvencije budu, ako se ne mogu riješiti direktnim pregovorima, upućeni na odlučivanje Stalnom sudu međunarodne pravde. Ako bilo koja Visoka strana ugovornica ili sve Visoke strane ugovornice koje učestvuju u tom sporu nijesu članke Protokola od 16. decembra 1920. godine koji se odnosi na Stalni sud međunarodne pravde, spor se, prema izboru stranaka i u skladu sa ustavnim postupcima svake strane, upućuje ili Stalnom sudu međunarodne pravde ili arbitražnom sudu osnovanom u skladu sa Konvencijom od 18. oktobra 1907. godine o mirnom rješavanju međunarodnih sporova, ili nekom drugom arbitražnom sudu.

Član 20

Ova Konvencija, čije su francuska i engleska verzija jednako vjerodostojne, nosi današnji datum. Do 31. decembra 1929. godine, Konvencija će biti otvorena za potpisivanje u ime svake članice Lige naroda, te u ime bilo koje države nečlanice koja je na Konferenciji na kojoj je sačinjena ova Konvencija imala predstavnika ili kojoj je Savjet Lige naroda dostavio primjerak Konvencije.

Konvencija će biti ratifikovana, a instrumenti ratifikacije biće dostavljeni generalnom sekretaru Lige naroda koji će o njihovom prijemu obavijestiti sve članice Lige i prethodno navedene države nečlanice.

Član 21

Nakon 1. januara 1930. godine, ova će Konvencija biti otvorena za pristupanje u ime bilo koje članice Lige naroda i bilo koje države nečlanice iz člana 20 u čije ime Konvencija nije bila potpisana.

Instrumenti o pristupanju dostavljaju se generalnom sekretaru Lige naroda, koji o njihovom prijemu obavještava sve članice Lige i države nečlanice iz člana 20.

Član 22

Zemlje koje su spremne da ratifikuju Konvenciju prema drugom stavu člana 20 ili da pristupe Konvenciji prema članu 21, ali žele imati mogućnost iskazivanja bilo kakvih rezervi u odnosu na primjenu Konvencije, mogu o tome obavijestiti generalnog sekretara Lige naroda, koji će te rezerve prenijeti Visokim stranama ugovornicama u čije su ime instrumenti ratifikacije ili pristupanja deponovani, upitavši ih o eventualnim prigovorima na te rezerve. Ako u roku od šest mjeseci od datuma informacije generalnog sekretara ne budu primljeni nikakvi prigovori, smatra se da je učešće u Konvenciji zemlje koja je iskazala rezervu prihvaćeno od strane drugih Visokih strana ugovornica na koje se ta rezerva odnosi.

Član 23

Ratifikacija ili pristupanje ovoj Konvenciji od strane svake Visoke strane ugovornice podrazumijeva da su njeno zakonodavstvo i upravna organizacija u skladu sa pravilima sadržanim u Konvenciji.

Član 24

Ukoliko jedna od Visokih strana ugovornica ne priloži suprotnu izjavu u trenutku potpisivanja, ratifikacije ili pristupanja, odredbe ove Konvencije neće se primjenjivati na kolonije, prekomorske teritorije, protektorate ili nesamoupravne teritorije ili teritorije pod mandatom.

Međutim, Visoke strane ugovornice zadržavaju pravo da pristupe Konvenciji, u skladu sa odredbama čl. 21 i 23 u ime svojih kolonija, prekomorskih teritorija, protektorata, nesamoupravnih teritorija ili teritorija pod mandatom. Zadržava se i pravo zasebnog otkazivanja takvog pristupanja u skladu sa odredbama člana 27.

Član 25

Ova Konvencija neće stupiti na snagu dok ne bude deponovano pet instrumenata ratifikacije ili pristupanja u ime članica Lige naroda ili država nečlanica. Datum stupanja na snagu Konvencije biće devedeseti dan od datuma na koji je generalni sekretar Lige naroda primio peti instrument ratifikacije ili pristupanja.

Član 26

Nakon što Konvencija stupi na snagu u skladu sa članom 25, svaka sljedeća ratifikacija ili pristupanje stupiće na snagu devedeseti dan od datuma na koji ih je generalni sekretar Lige naroda primio.

Član 27

Ova Konvencija može biti otkazana u ime bilo koje članice Lige naroda ili države nečlanice pisanim obavještenjem upućenim generalnom sekretaru Lige naroda, koji će o tome obavijestiti sve članice Lige i države nečlanice iz člana 20. Otkaz stupa na snagu godinu dana od datuma na koji ga je primio generalni sekretar Lige naroda, a odnosi se samo na Visoku stranu ugovornicu u čije je ime dostavljeno pisano obavještenje.

Član 28

Ova Konvencija registrovaće se u Sekretarijatu Lige naroda na datum njenog stupanja na snagu.

U POTVRDU TOGA, prethodno navedeni opunomoćenci potpisali su ovu Konvenciju.

SAČINJENO u Ženevi, na dvadeseti dan mjeseca aprila, hiljadu devetsto dvadeset i devete godine, u jednom primjerku koji će biti deponovan u arhivi Sekretarijata Lige naroda, a čije će ovjerene kopije biti dostavljene svim članicama Lige i državama nečlanicama iz člana 20.

Član 3

Prilikom predaje isprave o potvrđivanju Crna Gora će dati sljedeću izjavu:

U skladu sa članom 16 stav 4 Konvencije, Crna Gora određuje Ministarstvo pravde kao organ kojem se upućuju zahtjevi u vezi sa krivičnim djelima iz člana 3 Konvencije.

Član 4

Ovaj zakon stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u "Službenom listu Crne Gore - Međunarodni ugovori".

Broj 04-3/15-1/4

EPA 860 XXV

Podgorica, 13. oktobar 2015. godine

SKUPŠTINA CRNE GORE 25. SAZIVA

PREDSEDNIK
Ranko Krivokapić